

Anden spaltning af bevidstheden (reifikation)

Den europæiske kultur bygger på kirkens gamle Kristus-bevidsthed, hvor man har det græske energimønster i højre kropsside og det jødiske i venstre. Så længe kirkens spillede en rolle i samfundet, gav det en vis mening. Men i midten af 1800-tallet kom den anden bevidstheds-spaltning, hvor de to kropssider og de to hjernehalvdele ikke længere spillede sammen som én fælles bevidsthed, men udgjorde to adskilte og forskellige.

Den græske bevidsthed (analyse-energien i højre kropsside) blev til den bevidsthed, som man brugte i samfundet og på arbejdspladsen. Og den jødiske bevidsthed (enheds-energien i venstre kropsside) blev til den bevidsthed, som man brugte i familien samt i religionen.

← Gud

← Satan

Det mest mystiske og mærkelige var, at man i venstre side fik en videreudvikling af det åndelige. I 1400-tallet skiftede man fra at have Gud til at have Gud og Satan, hvor Gud sad i hovedet og Satan sad i underlivet. Dengang var det kun Jesus, som var kommet op i Himlen. Alle andre kom bare i jorden. Men hvis de havde syndet, fik de et ophold i Skærsilden, hvor de skulle brændes, indtil deres synder var brændt væk. Engang i fremtiden ville Gud opvække alle de døde til et Guds rige på Jorden – men kun for dem, der ikke havde syndet eller havde fået brændt deres synder væk i Skærsilden.

Men med den bevidsthedsmæssige spaltning i 1800-tallet, fik man et dødeligt legeme og en u-dødelig sjæl. Efter kroppens død kom sjælen nu op i Himlen, hvor man mødte Jesus og alle de tidligere døde. Og mens man levede kunne man måske selv – eller få hjælp til – at kontakte nogle af sine afdøde. Man kunne så spørge, om de havde det god. Og svaret var altid ja. Og så kunne man "glæde" sig til, at man selv døde, så man igen kunne være sammen.

Det passede fantastisk godt med kapitalismen, hvor arbejderne sled sig selv ned og døde tidligt. De kunne så få belønningen i Himlen.

I Europa har vi så fået en socialdemokratisk bevægelse, hvor man opretholder spaltningen i bevidstheden. Man går på arbejde med højre sides bevidsthed – og holder fri med venstre sides bevidsthed. Og i stedet for at man skal vente på at komme i Himlen, har man så skabt et velfærdssamfund, hvor man har lavet Himlen på Jorden her og nu. I arbejdstiden er man med til at ødelægge kloden, naturen og de fattige lande; men i fritiden skal man så oplevedet gode liv.

Det ville selvfølgelig være rarest, hvis man ikke blev syg. Men den mad, som produceres i dag – og de vilkår, der er i dag, gør os syge. Men så er der gratis lægehjælp, gratis hospital og billig medicin. Det ville selvfølgelig også være rarest, hvis der var nogle naturlige fællesskaber; men alle er mere eller mindre ensomme og stressede. Men så er det psykologer, psykiatriske hospitaler, lykkepiller mm. Der er også ventelister, så alle har lige ret til en bolig, hvor man kan sidde og kigge fjernsyn. Der er børnehaver og vuggestuer. Og de gamle og nedslidte kan komme på plejehjem.

Over en tredjedel har depression og dødelig sygdom – og inden vi når frem til år 2030, er det halvdelen af os.

Spaltningen i højre og venstre side medfører også, at vi identificerer os følelsesmæssige med den ene side, mens den anden projiceres udenfor JEG'et. Vi føler os halve – og mangler hele tiden den halvdel, som vi ikke længere kan mærke. Derfor opstod parforholdet i 1800-tallet. Før da var kvinderne med i fællesskabet. Men nu skulle de giftes med en mand. Man var holdt op med at brænde kvinder levende på bålet. Men til gengæld skulle en mand give sin kone smæk mindst hver tredje uge.

I England brugte man spanskrør. I Tyskland brugte man læderremme. Og i Danmark brugte man birkegrene. Konen skulle slås i enden, indtil hun græd ordentligt.

Hvis en kvinde ikke blev gift, var hun offer for voldtægt, og når hun blev gravid, blev hun udstødt, fordi hun havde fået barn udenfor ægteskabet.

I 1970'erne var der en kultur-revolution, hvor man forsøgte at forene de to siders bevidstheder. Det medførte lidt af hvert. Mange flyttede i kollektiver, hvor man ikke kun havde parforhold, men kunne elske med flere. Kvinderne frigjorde sig. De ville ikke længere kun være en mands kone og stå for madlavning og børnepasning. De ville være med i samfundslivet. Børnene var ikke længere nogen dyriske væsner, der var født onde, og som skulle opdrages. De var født kærlige og skulle lære noget og udvikle sig.

Kvinderne kom ud på arbejdsmarkedet. Der skulle nu to indtægter til for at betale husleje. Børnene skulle nu uddanne sig. I skolen irettesatte læreren børnene, når og hvis du brugte de forkerte energimønstre og deres bevidstheder.

Hvis et barn brugte territorie-energien, var barnet dyrisk og uciviliseret.

Hvis det brugte udlevelsens-energien, var det frembrusende og anmassende.

Hvis det brugte skaber-energien, var barnet enerådigt og selvoptaget.

Hvis det brugte samlings-energien, var det et vrøvlehoved.

Hvis barnet brugte hengivelses-energien, var det opgivende og passiv.

Og hvis det brugte modtager-energien, var det fraværende.

Men så var der to energimønstre og deres bevidstheder, som var gode.

Hvis barnet brugte analyse-energien, var det godt, for så blev barnet klogere – og kunne styre og kontrollere sig selv.

Og hvis barnet brugte enheds-energien, var barnet omsorgsfuld og medfølelse.

Sammen med al anden bevidstheds-industri og propaganda har det virket. Især i film har skuespillerne demonstreret den korrekte brug af energimønstrene og deres bevidstheder. De gode mennesker og heltene bruger analyse-energien og enheds-energien. Skurkene og de sociale tabere bruger de andre 6 energimønstre. Der er kommet karakter-ræs i skolen. Hvis man vil noget i livet, skal man have gode karakterer. Samtidig er de faglige krav blevet mindre, fordi man kun beskæftiger sig med de bevidstheder, der knytter sig til analyse-energien og enheds-energien. Man forholder sig kun til en fjerdedel af virkeligheden. Og det giver en forsimplet opfattelse af alting, sådan at det er relativt let at score top-karakter, hvis man bare nøjes med at bruge disse to bevidstheder. Det indebærer også, at mange af disse unge føler, at de er meget kloge og dygtige – selvom tre fjerdedele af virkeligheden ligger hen i et bevidsthedsmæssigt mørke.

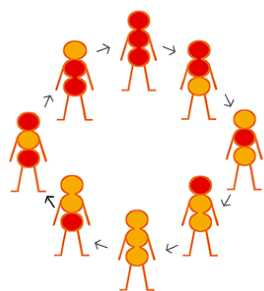
Når man i dag går til et møde, er der kun én bevidsthed, som bruges – nemlig analyse-energien. Det er tilfældet i alle de politiske partier – fra det yderste højre til det yderste venstre samt alle i midten. Det er også tilfældet, når øko-landsbyerne, veganerne og klima-aktivisterne mødes. Hvis der er én, der under mødet får et fysisk eller psykisk sammenbrud, kan man godt skifte til enheds-energien.

Hvad skal vi gøre ved det?

Det er ikke nok, at vi bare mødes lokalt én gang om ugen. Det kan vi nøjes med, når vi først har fået forvandlet vores bevidsthed. Vi bliver nødt til at gennemleve en langt mere grundlæggende proces, hvor vi opdager vore medfødte og naturlige energimønstre og deres bevidstheder. Det er meget simpelt og let, hvis man ved, hvad man skal. Men hvis man prøver alene, kan det tage over 20 år at lære, hvis man arbejder ihærdigt på at opnå det.

Rækkefølgen i læreprocessen er, at man først skal holde op med at opføre sig "normalt". Man skal lade, som om man er et lille barn, hvor alt er muligt. Så forsvinder ens gamle "jeg". Nogen føler, at det er som at dø. Men umiddelbart efter opdager man, at man er levende, men at man tænker og føler anderledes. Umiddelbart oplever man, at det er dårligt. For sagen er, at man er havnet i et af de energimønstre og tilhørende bevidsthed, som man jo har lært er dårlig og uacceptabel. Fordi man ikke er vant til det, føles det forkert og ubrugeligt. Og især oplever man, at man IKKE er i analyse-energien, hvor man plejer at være, og hvor man oplever tanker om, hvad der sker. Nu er oplevelsen mere kropslig – og man kan ikke finde ord for, hvad der sker.

Men når man så alligevel forbliver et sådan et andet energimønster, opstår der langsomt nogle nye tanker. Man får nogle AHA-oplevelser. Man ser nogle nye sammenhænge. Og så dannes der nye tankemønstre i hjernen.

På vore Grokraft natur-kultur-mødesteder gennemfører vi møder og aktiviteter på en måde, hvor man let oplever nye og andre energimønstre og deres bevidstheder. For det første retter vi os ind efter vore kroppe. Vi følger en måne-rytme og en døgn-rytme, som vore kroppe mærker. Og så gennemfører vi bevidsthedsrunder.

Man kan starte sådan en runde fra et hvilket som helst af de 8 energimønstre. Men nu gennemgår vi sådan en runde.

 Vi starter med territorie-energien, hvor vi mærker vores dyriske vilje. Altså ingen dagsorden. Men vi snakker ud fra os selv.

 Nummer to trin i processen er så analyse-energien, hvor vi stadig mærker vores dyriske vilje, men hvor vi nu sætter ord på – og får en hjernemæssig bevidsthed om, hvad vi gerne vil.

 Næste trin er udlevelsens-energien, hvor vi koordinerer os med hinanden. Vi skal altså ikke være enige, men vi hjælper hinanden.

 Det fjerde trin er skaber-energien. Det er her, hvor alle er i gang, men på en koordineret måde, så alt går op i en højere enhed. Når vi oplever det, fester vi.

 Næste trin er samlings-energien. Det handler om, at vi snakker to-og-to om, hvad der nu er sket, og om hvordan det fungerer.

 Det sjette trin er enheds-energien, hvor enhver føler efter i sig selv – og frit udtrykker sine følelse, uden at man skal forklare eller begrunde noget.

 Når man sådan har befriet sig selv følelsesmæssigt, opstår der i næste trin hengivelses-energien, hvor der kommer tanker om, hvad der er sket.

 I ottende og sidste trin slipper man så tankerne og følelserne i modtager-energien. Det kan en normal vesterlænding ikke. Men det kan man, når man har været igennem de foregående 7 trin.

Og så er man klar til en ny runde. Når man først har lært det, tænker man ikke over det – men gør det bare – for det er en naturlig medfødt evne.

Sådan en runde kan vare nogle minutter, hvis man er to personer. Den kan vare et par timer, hvis man er en lille gruppe. Den kan vare en måned, hvis man er et landsbyfællesskab. Eller den kan vare 20 år, hvis man er et stort samfund, der vil skabe en god udvikling.